

JOSÉ VRIENS

Roman

MORGEN IS ALLES ANDERS

MORGEN IS ALLES ANDERS

Eerder verschenen van José Vriens bij
Uitgeverij Zomer & Keuning:

Het huis aan de overkant

Getekend

Niet minder

Vergeten

Gestolen tijd

Verblind

Nooit meer

José Vriens

Morgen is alles anders

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789401911030
ISBN e-book 9789401911047
NUR 344

© 2017 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design

www.josevriens.nl
www.zomerenskeuning.nl

Alle rechten voorbehouden

1

De laatste patiënt van die dag nam plaats op de speciale stoel. Carmen zette hem in de juiste positie zodat de tandarts er goed bij kon. Kenny keek haar haast smekend aan, alsof zij de enige was die hem kon redden. Zijn vingers plukten zenuwachtig aan de rand van zijn shirt. Zijn moeder wachtte op de stoel bij het raam en keek iets opgeluchter omdat zij geen gaatjes bleek te hebben. Nu haar zoon nog.

Op het moment dat het gezicht van de man met het blauwe mondkapje boven hem kwam te hangen, leek Kenny helemaal te verstijven en klemde hij zijn kaken strak op elkaar.

‘Hallo, Kenny, doe je mond maar eens open,’ begon Bertens op vriendelijke toon. ‘Je hebt toch wel goed gepoetst? Dan hoeft je nergens bang voor te zijn.’

Carmen keek met een geruststellende glimlach naar het kind en knikte hem bemoedigend toe. ‘Toe maar, de tandarts doet je echt geen pijn. Hij kijkt alleen maar naar je tandjes.’

Kenny opende traag zijn mond en hield zijn ogen op Carmen gericht terwijl Bertens met een spiegeltje en een haakje zijn tanden begon te controleren.

Na een grondige inspectie, waarbij gelukkig niets werd gevonden, verdwenen het spiegeltje en de gevreesde haak in de bak naast de stoel.

‘Dat ziet er prima uit, jongen.’ Bertens knikte tevreden. ‘Zoek jij bij Carmen maar een mooie kleurplaat uit. Dat heb je wel verdiend.’

Opgelucht gleed het jochie uit de stoel, nog voordat Carmen hem in een lagere stand had kunnen zetten. Kenny zocht een kleurplaat en een sticker uit in de doos die Carmen hem voorhield en

ging daarna zo snel hij kon aan de hand van zijn moeder weer naar buiten.

Bertens keek het tweetal na, deed de rubberhandschoenen uit en gooide ze in een afvalemmer. ‘Het zit er weer op voor deze week. Ga je nog wat leuks doen dit weekend?’

Bertens was een joviale vijftiger met een bril, een beginnend buikje en dunner wordend haar. Hij kamde de overgebleven haren opzij zodat die de steeds groter wordende kale plek bedekten, maar bij het vooroverbuigen naar een patiënt toe vielen die haren naar voren zodat het er wel een beetje komisch uitzag.

‘Sofie wil naar de camping omdat Ron en Denise deze keer geen wedstrijden hebben,’ ging hij zelf verder. ‘Volgens haar wordt het lekker weer. Wat denk jij? Houden we het droog dit weekend?’

‘Volgens de weerman beginnen we met wat bewolking, maar blijft het wel droog. Aan zee trekt het in ieder geval sneller open. Tom heeft dit weekend een thuiswedstrijd. Dan wordt er van mij verwacht dat ik meega, wat betekent dat ik weer een halve dag op het veld rondhang.’ Ze trok een grimas en Bertens lachte vrolijk.

‘Voetbal is niet echt jouw ding, is het wel?’

‘Nee, niet bepaald,’ gaf Carmen toe. Ondertussen begon ze de praktijkruimte op te ruimen. Ze legde spullen die niet gebruikt waren terug in de kast, deed instrumenten in de sterilisator en leegde de prullenbak. ‘Meestal komt het erop neer dat ik met de andere vrouwen sta te kletsen en we weinig van de wedstrijd meekrijgen. We juichen op de juiste momenten, daar gaat het tenslotte om.’

Bertens grinnikte. ‘Dat is ook een manier om de wedstrijd door te komen. Tom zou nog wat regelen bij zijn baas voor de verbouwing van onze serre. Kun je eens informeren hoe het daarmee staat?’

‘Ik zal het aan hem vragen en laat hem vanavond nog wel even bellen,’ beloofde Carmen.

Een halfuurtje later trok ze de deur van de praktijk achter zich dicht en pakte ze haar fiets uit het rek. Het zonnetje scheen heerlijk vandaag en het beloofde inderdaad een mooi weekend te wor-

den. Een heerlijk voorjaarsweekend. Morgen wilde ze de tuin een beetje gaan opfleuren met wat nieuwe plantjes en zomerbloeiërs. Daar had ze echt zin in. Tom zou toch bij zijn broer gaan klussen, dus met hem hoefde ze geen rekening te houden. Carmen fietste naar het winkelcentrum om wat verse groenten voor vanavond te halen. De rest van de boodschappen zou ze morgen doen met de auto.

Met een flesje rosé – een aanbieding – sla, tomaten en komkommer voor een salade, biefstukjes en een potje jam, stond ze niet veel later in de rij bij de kassa. Daar werd ze door een vrouw uit de andere rij begroet. Voor Carmen stond een oud-klasgenootje met een baby in de kinderwagen. Die kleine moest ze natuurlijk even bewonderen. De andere vrouw vroeg of ze wat tips kon geven over de verzorging van de tandjes van haar peuter.

Gratis tips in de supermarkt over mondverzorging, dat krijg je alleen in een dorp waar je iedereen kent, dacht ze grijnzend op weg naar huis.

Thuis zette ze als eerste de buitendeur open zodat de frisse lucht binnen kon komen. Het huis, een vrijstaande bungalow, was door Tom zelf helemaal verbouwd tot wat het nu was. Van alle gemakken voorzien en gemoderniseerd, met een overdekte veranda aan de achterkant van de woning waarin je optimaal van de tuin kon genieten. Beschermd tegen wind en regen en met de zon op het zuiden, was het hier al snel heerlijk vertoeven. Straks zouden ze hier eten, besloot Carmen, daar was het warm genoeg voor.

Ze ruimde de boodschappen op en pakte meteen de aardappels uit de voorraadkast. De rosé ging rechtstreeks de koelkast in. Voor Tom stond er al bier koud: aan hem was wijn niet besteed.

Al snel lagen de aardappelschijfjes bruin te worden in een pan, in een andere koekenpan gingen de biefstukjes. De salade was al klaar met geroosterde pijnboompitten en kleine stukjes gerookt spek erdoorheen. Een lekkere dressing van olijfolie, wat kruiden en balsamicoazijn maakte het af.

Carmen had de tuintafel mooi opgemaakt met een roomwit tafelkleed en wat bloemen in een klein vaasje. Leuk gevouwen servetten, de wijn in een koeler en mooie glazen op tafel. Met een

tevreden gevoel keek ze naar het romantische tafereel. Het weekend kon wat haar betreft beginnen.

Tom kwam binnen. Hij liet zijn werktas aan de rechterkant van de keukendeur vallen, schopte zijn werkschoenen aan de linkerkant uit, liep in één lijn door naar de koelkast en haalde er een pilsje uit. Hij wipte de dop eraf met zijn sleutelring, liet die liggen waar hij neerviel en zette het flesje aan zijn mond. Na een langdurige slok boerde hij luid en ging aan de keukentafel zitten. 'Ik ben kapot,' verzuchtte hij. 'Wat eten we, Car?'

Moest dat nou zo? Carmen onderdrukte een geïrriteerde zucht. Het leek wel alsof hij zich met de dag boerser ging gedragen. Dat hij moe was kon ze begrijpen, maar dan kon hij toch nog wel een beetje normaal doen? 'Hallo, Tom. Leuke dag gehad?' vroeg ze op overdreven toon. Niet dat enig sarcasme aan hem was besteed.

'Ik heb ze beter gekend. Die stadse trut waar we nu bezig zijn, wil per se van die grote tegels tegen de muur in het toilet. Die krenge passen natuurlijk net niet. Nu moeten we alles op maat snijden. Joep heeft er al één verknald met het snijden.'

'Dat is vervelend, maar als de klant het zo wil hebben, zul je het zo moeten doen.' Ze wist dat het geen zin had om met hem daarover in discussie te gaan. 'Ik heb gebakken aardappeltjes en een salade gemaakt met een biefstukje erbij. We kunnen zo aan tafel.' Terwijl de aardappeltjes verder gaarden, raapte ze de werktas van Tom op en haalde er zijn broodtrommel en thermosfles uit. Normaal deed ze dat niet, maar met het weekend in het vooruitzicht wist ze dat hij die tas al die tijd zou laten staan als zij hem niet opruimde.

Er zat nog iets onder in de tas en ze greep ernaar. 'Getverderrie, wat is dit?' riep ze vol walging uit. Haar hand zat onder de lichtbruine smurrie waarvan een weeïg zoete geur af kwam.

'O, je hebt mijn appel gevonden. Die was ik van de week vergeten op te eten,' antwoordde Tom laconiek. Hij nam nog een slok van zijn bier. 'Waarom eten we buiten? Dat zijn van die gammele stoelen.'

Carmen hield met een strak gezicht de tas boven het aanrecht en schudde er de verrotte restanten van de appel uit. Die vielen met een doffe plof in de bak. Om hem goed schoon te kunnen maken,

keerde ze de tas binnenstebuiten. Ze ging hem met een hoop keukenpapier en water te lijf. Wachten met dit smerige karweitje tot na het eten zou haar humeur alleen maar verder verpesten. En dat wilde ze nu net niet. Het was weekend, de zon scheen, ze had lekker eten gemaakt. Carmen wilde relaxen en genieten.

Pas nadat het vieze werkje erop zat, gaf ze hem antwoord. ‘Het leek me gezellig om buiten te eten. Het is heerlijk zitten onder de overkapping met het avondzonnetje er nog op.’ De tuinstoelen waren niet bepaald gammel, maar nadat een vriend van hen het voor elkaar had gekregen een poot af te breken bij het verschuiven, vertrouwde Tom ze niet meer. Hij had al gezegd dat er voor de zomer nog nieuwe stoelen moesten komen.

Nadat ze de aardappels in een leuk schaalpje had gedaan, zette Carmen het eten op een dienblad en nam het mee naar buiten.

‘Kom je ook eten?’ riep ze naar Tom, die in de keuken was blijven zitten.

Hij slofte op zijn kousenvoeten met het bierflesje in de hand achter haar aan en ging overdreven voorzichtig op een stoel zitten. Tom negeerde het glas dat naast zijn bord stond en bleef uit de fles drinken.

Carmen probeerde zich er niet aan te storen, opende de rosé en schonk voor zichzelf een glas in. Ze hield het proostend in de richting van haar man. ‘Op een leuk weekend. Gaan we morgen nog wat doen samen?’ vroeg ze tegen beter weten in.

‘Morgen ga ik eerst bij Stijn verder werken aan die tuinmuur. Daarmee ben ik de hele dag wel bezig.’ Tom schepte zijn bord vol met gebakken aardappels en sla en maakte vervolgens ruimte voor zijn biefstuk. ‘Sjors van voetbal geeft morgenavond een feestje in de kantine vanwege zijn verjaardag. De vrouwen zijn niet welkom.’ Hij keek zoekend om zich heen. ‘Heb je geen mayo?’

‘Ik heb een lekker pepersausje voor bij de biefstuk gemaakt.’ Carmen wees op de juskom die recht voor hem op tafel stond. ‘Waarom zijn de vrouwen morgenavond niet welkom?’

Tom stak zijn vinger in de saus, likte eraan en snoof bedenkelijk. ‘Weer wat nieuws. Geef mij maar mayo.’ Met veel lawaai schoof hij zijn stoel naar achteren en hij ging naar de keuken. Hij kwam

terug met een grote pot mayonaise en nog een flesje bier. Met zijn vork haalde hij een flinke dot uit de pot en kwakte die op de aardappels. Hij begon te eten alsof hij de hele dag nog niets had binnengekregen. Binnen een mum van tijd was zijn bord leeg terwijl Carmen nog niet eens op de helft was.

‘Waarom mogen er geen vrouwen komen op dat feestje van Sjors? Zijn jullie soms iets van plan?’ herhaalde Carmen haar vraag.

‘Dat moet je niet aan mij vragen, zo kreeg ik het door.’ Tom wees naar de salade. ‘Je hebt er pitten in laten zitten. Of moet dat zo?’ De geroosterde pitten waren als enige achtergebleven op zijn bord.

Carmen nam een slokje van haar wijn. Wat de boer niet kent... – dat gezegde was absoluut van toepassing op haar man. ‘Dat zijn pijnboompitten die ik even heb meegebakken met de spekjes. Dat is lekker in een salade.’

‘Pitten in de sla, het moet niet gekker worden. Dat spek was wel lekker, alleen een beetje aan de kleine kant.’

Zonder zich al te veel te ergeren of op haar man te letten, probeerde Carmen rustig verder te eten. Ze deed net of ze niet zag dat Tom met zijn vork een stukje vlees tussen zijn tanden vandaan peuterde. Vervolgens nam hij een slok bier waarmee hij zijn mond luidruchtig spoelde. Tevreden over het gewenste resultaat leunde hij achterover op de stoel en hij trommelde met zijn vingers op tafel.

Wat hem de laatste tijd mankeerde, wist Carmen echt niet. Zo kende ze Tom helemaal niet. Was er iemand bij hem op het werk of bij het voetbal die zich ook zo gedroeg, waaraan hij een voorbeeld nam? Niet met iedereen had Carmen een even goed contact. De meesten die ze kende, gedroegen zich toch niet zo grof? Misschien was het een nieuwe collega tegen wie hij opkeek. Er werkten sinds enige tijd een aantal Oost-Europeanen bij hen waarover hij weleens iets vertelde.

Al begreep ze niet waarom Tom zich dan ook zo moest gedragen. Hij was lang en stevig gebouwd; een sterke man met een groot lichaam. Niet iemand die zich snel de mindere behoefde te voelen. Hij was altijd bezig met zijn handen, maar had eveneens een goed stel

hersens. Toch had hij voor de bouw gekozen omdat hij het geduld – naar eigen zeggen – niet op kon brengen om wijsheid uit boeken op te doen en achter een bureau terecht te komen na zijn schooltijd. Op de bouw had hij nog een zekere mate van vrijheid en stond er niet constant iemand in zijn nek te hijgen.

Hij leek er goed op zijn plaats te zitten en had het over het algemeen naar zijn zin. Dat ruwe en soms ronduit ongemanierde gedrag was echt iets van de laatste tijd.

Carmen had de vaat opgeruimd en bleef wat staan dralen in de grote woonkeuken. Tom zat met zijn voeten omhoog in een relaxfauteuil in de woonkamer naar een sportzender te kijken. Voetbal uiteraard. Af en toe hoorde ze hem commentaar geven op een speler, of schelden op de scheidsrechter omdat die in zijn ogen een verkeerde beslissing had genomen.

Dat zou weer een gezellig weekend worden, ging het door haar heen. Tom was morgen kennelijk de hele dag weg. Eerst klussen bij zijn broer en 's avonds hangen en drinken in de kantine van de voetbalclub. Wat moest zij dan de hele dag gaan doen?

Carmen kon zich wel een paar uur bezighouden met het huishouden en een paar wasjes die nog weggewerkt moesten worden. Daarna kon ze boodschappen doen en in de tuin aan de slag, maar daarmee was ze vast geen hele dag bezig. Zou ze Lily bellen? Misschien had haar vriendin zin om mee naar de stad te gaan.

De deurbel verstoorde haar gepieker.

‘Car, er is iemand aan de deur,’ riep Tom geheel overbodig. ‘Doe even open.’

‘Doe vooral geen moeite om op te staan. Alsof ik niet een hele dag heb gewerkt en moe ben,’ mompelde ze voor zich uit. ‘Blijf maar zitten, ik ga al,’ voegde ze er hardop aan toe. Carmen ging door de woonkamer naar de gang. Door het smalle raam in de deur zag ze dat het haar ouders waren die buiten stonden.

‘We komen gezellig een bakje koffie drinken. Of hebben jullie vanavond iets anders te doen?’ Marian de Groot liep zonder op antwoord te wachten langs Carmen heen naar binnen en hing haar jas aan de kapstok.

Haar vader kuste zijn dochter op de wang. 'Dag, meisje, komt het uit?' wilde hij weten.

'Natuurlijk, pap.' Carmen schonk hem een glimlach. Normaal kwamen ze nooit onaangekondigd langs. Meteen doemden er allerlei vreselijke gedachten in haar op. Er moest iets aan de hand zijn met een van hen. Gespannen volgde ze haar ouders naar de woonkamer.

Tom liet de voetensteun van de stoel naar beneden zakken en zette het geluid van de tv wat zachter. 'Hé, luitjes. Hoe is het ermee?' begroette hij zijn schoonouders op joviale toon.

'Goed hoor. Het is alweer even geleden dat we hier waren, dus dachten vader en ik dat het tijd werd om weer eens op bezoek te komen. Gezellig op de koffie,' antwoordde zijn schoonmoeder.

Carmen ging naar de keuken en maakte koffie, zette kopjes op een blad, pakte een nieuw pak koekjes uit de kast en legde er een paar op een schaalte. Ze zou vanzelf wel te horen krijgen waaraan ze dit onverwachte bezoek te danken hadden. Zo lang was het niet geleden dat ze elkaar voor het laatst hadden gezien. Afgelopen zondag nog waren Tom en zij bij hen geweest. Hadden ze toen iets gezegd over een ziekenhuisbezoek of dat ze zich ergens zorgen over maakten? Of ging het om oma en opa? Die oudjes woonden in een aanleunwoning bij het verzorgingstehuis. Misschien was er met hen iets gebeurd.

Haar moeder kwam de keuken binnen en bleef bij de tafel staan. Ze keek een paar tellen naar haar bezige dochter voordat ze begon te praten. 'Sandra is in verwachting,' kwam het er plompverloren uit. 'Ik had van jou onderhand ook zo'n bericht wel verwacht. Het zou leuk zijn als jullie tegelijk zwanger zijn, dan is haar kleintje niet zo lang alleen. Jullie zijn nu toch alweer vier jaar getrouwd?'

Met andere woorden: wordt het geen tijd dat jullie kinderen krijgen? 'Wat leuk! Hoever is ze al? Wil ze dat eigenlijk niet liever zelf aan iedereen vertellen?' Sandra was haar oudste zus en Carmen kende haar goed genoeg om te weten dat ze het niet prettig zou vinden dat hun moeder haar nieuwtje nu vertelde.

'Wat maakt het nou uit wie het vertelt,' meende Marian. 'Ze is bijna drie maanden heen.'

‘Leuk hoor, dan word je oma op je tweeënvijftigste. Niet slecht, ma,’ vond Carmen.

‘En jij? Hebben jullie het al over kinderen gehad? Je bent zevenentwintig. Je moet niet te lang wachten met kinderen. Je weet toch dat je eitjes van mindere kwaliteit worden als je eenmaal vijfen-twintig bent geweest? Ik heb er niet zo lang over gedaan, hoor. Op mijn drieëntwintigste had ik al een baby en toen ik zo oud was als jij, was ons gezin compleet. Wij hadden op die leeftijd al drie kinderen rondlopen.’

‘Dat weet ik wel, ma. De tijden zijn veranderd. We zijn net vier jaar getrouwd. We willen nog zo veel doen voordat we aan kinderen beginnen,’ begon Carmen.

‘Onzin, alsof je met kinderen helemaal niets meer kunt doen. Belachelijk. Tegenwoordig moet iedereen eerst carrière maken, een huis kopen, drie, vier keer per jaar op vakantie gaan, twee auto’s voor de deur hebben staan en alle mogelijke luxe die denkbaar is in huis hebben,’ spuide Marian de Groot haar grieven over de huidige generatie. ‘Materialistisch, dat zijn jullie. Alsof geld het enige is wat telt. En dan vinden ze het gek dat het niet lukt om zwanger te worden als ze veertig zijn!’

‘Zo denken wij helemaal niet en dat weet je zelf ook wel,’ verdedigde Carmen zich. ‘We hebben maar één auto, we gaan twee keer per jaar op vakantie en Tom heeft alles in huis zelf gedaan. Bertens heeft al gezegd dat het geen enkel probleem is als ik vanwege eventuele kinderen minder ga werken.’

Haar moeder keek haar triomfantelijk aan. ‘Nou, zie je wel. Waar wacht je dan nog op?’

Tot ik er misschien zelf aan toe ben, dacht Carmen gepikeerd. Dat zei ze maar niet hardop, anders kreeg ze meteen weer een preek over al die vrouwen die geen kinderen konden krijgen, en dat spontane zwangerschappen kennelijk verboden waren. Dat paste niet in de carrière van de vrouw. Die litanie van haar moeder kende ze nu wel. Ouderwets en kortzichtig wilde ze haar niet direct noemen, maar die kant leek het soms wel op te gaan.

Ze hoefde toch niet het ene na het andere kind te krijgen omdat haar moeder dat toevallig ook had gedaan?

‘Hé, Car, is die koffie al klaar?’ riep Tom vanuit de woonkamer.

‘Ik kom eraan,’ mompelde ze en ze liep met het blad voor haar moeder uit naar de woonkamer.

‘Sandra en Wilco krijgen een baby,’ vertelde Marian ook hier.

‘Leuk voor hen,’ reageerde Tom lauw. ‘Ik moet er niet aan denken om nu al aan kinderen te moeten beginnen. Het gaat net zo lekker met ons tweetjes, hè, Car.’

Carmen knikte. Ze deelde de koffie rond en nam op een stoel plaats, met een half oor luisterend naar de uiteenzetting van Tom hoe de muur bij zijn broer Stijn tot stand kwam. Haar vader, zelf ook werkzaam in de bouw, luisterde geïnteresseerd, en al snel waren de beide mannen druk in discussie over de gebruikte steensoort, de juiste mortel en de afwerking van zo’n muur.

‘Hoe gaat het bij Bertens?’ begon Marian tegen haar dochter. Ze sprak op zachte toon, alsof de mannen niet mochten horen wat ze te vertellen had.

‘Goed hoor.’

Marian keek Carmen onderzoekend aan. ‘Weet je dat zeker? Ik hoorde laatst dat die jongste zoon van hem – Ron heet hij toch? – van school wordt gestuurd. Hij zou gevochten hebben.’ Nu werd haar blik ronduit nieuwsgierig.

Carmen zuchtte inwendig. Die eeuwige roddel en achterklap hier in het dorp. Iedere stap die iemand naast het gebaande pad zette, werd breed uitgemeten, zwaar overtrokken en behoorlijk aangedikt. Dat soort verhalen ging helaas vaak een eigen leven leiden.

‘Ron is helemaal niet van school gestuurd en hij heeft niet gevochten,’ ontzenuwde Carmen het verhaal. ‘Een vriend van Ron wel, maar Ron heeft er helemaal niets mee te maken. Hij was op dat moment niet eens in de buurt.’

‘O. Nou ja, ik hoorde het van Mia van buurman Post. Wie is die jongen dan? Ken ik hem?’

‘Je kent hem niet, ma, hij komt uit de stad.’

Haar moeder ging weer rechtop zitten, duidelijk teleurgesteld dat er niet een sappig verhaal uit rolde om aan haar vriendinnen te vertellen.

2

De rest van de avond verliep voorspelbaar. Haar vader en Tom zochten een voetbalprogramma op en haar moeder vertelde alle roddels die ze de afgelopen tijd had gehoord aan haar dochter. Alsof Carmen in de tandartspraktijk nooit iets hoorde van de vele kletspraatjes die in het dorp de ronde deden.

Ze deed haar best interesse te tonen, wat betekende dat ze regelmatig knikte, een verbaasde ‘ja?’ liet horen en af en toe ‘ach gut’ zei. Verder kwam ze niet, meer werd ook niet van haar verwacht, wist Carmen. Haar moeder wilde haar verhaal bij haar kwijt en zat niet te wachten op veel commentaar of tegengas. Het hoefde geen discussie te worden waarom iets wel of niet waar kon zijn. De roddels van haar moeder weerleggen, had Carmen al vroeg afgeleerd.

Soms voelde het voor Carmen alsof ze niet van deze mensen afstamde. Haar ouders waren zo anders dan zichzelf was. Ook de rest van het gezin De Groot; ze leken niet eens op elkaar. Haar beide zussen hadden donker krullend haar en de ietwat gedrongen bouw van hun moeder. Carmen daarentegen was langer en slank, met blond haar zonder enige vorm van krul erin.

Het was niet alleen het uiterlijk waarin ze veel van elkaar verschilden. Karin en Sandra leken zich prima thuis te voelen in het dorp, terwijl Carmen altijd een zekere afstand bewaarde. Dat had ze zelfs gedaan toen ze nog te jong was om te begrijpen waarom ze zich zo gedroeg. Ze was dan ook blij geweest dat ze na de basisschool in de stad naar school had gekund.

Als het aan haar had gelegen, waren Tom en zij hier ook niet gaan wonen na hun trouwen. Dit huis was echter een buitenkansje geweest dat ze in de stad voor dat geld niet hadden kunnen

vinden. En dat ze hier vrijwel direct na haar opleiding werk had kunnen vinden, speelde natuurlijk ook een grote rol in die beslissing.

Carmen deed vrijwel nooit mee aan activiteiten in het dorp en verrichtte evenmin vrijwilligerswerk, zoals haar moeder en haar zussen. Ze wist best dat haar zussen dachten dat Carmen zich daar te goed voor voelde. Er waren tijden geweest dat ze zelfs had gedacht dat ze een aangenomen kindje moest zijn, of ten minste een vondeling die door de zigeuners in de tuin van haar ouders was achtergelaten.

‘Weet je wie ik laatst zag?’ drong de stem van haar moeder tot haar door.

‘Hendri van der Sanden,’ ging Marian verder, zonder te wachten op een reactie van haar dochter. ‘Daar heb jij vroeger toch iets mee gehad?’

Alsof haar moeder niet wist dat ze met hem iets had gehad. Hendri was haar eerste grote liefde geweest.

‘Wat doet die kerel hier in het dorp?’ mengde haar vader zich nu ook in het gesprek. Kennelijk hoorde hij hier voor het eerst iets over.

‘Hij is bij dat nieuwbouwproject bezig, de Mezenhof,’ vervolgde Marian. Ze ging iets rechter zitten nu ze meer toehoorders kreeg.

Ook Tom verlegde zijn aandacht van de tv naar zijn schoonmoeder. ‘Van der Sanden? Dat is toch die vent die de bak in ging vanwege een roofoverval?’

Marian knikte heftig. ‘Precies, die. Ze hebben hem blijkbaar weer vrijgelaten.’

Carmen draaide geërgerd met haar ogen. ‘Hendri kreeg maar vijf maanden voor een overval op een benzinestation waaraan hij niet eens een groot aandeel had. We zijn bijna tien jaar verder. Wat had je dan verwacht? Dat hij naar de Noordpool zou verhuizen?’

‘Nou zeg, ga je hem nu nog verdedigen ook?’ bromde haar moeder verontwaardigd.

‘Ik verdedig niemand, ik noem alleen maar de feiten. Waarom

zou Hendri hier niet kunnen werken? Hij heeft geen contactverbod voor het hele dorp gekregen.'

'Jij kunt ook geen kwaad woord over die kerel horen,' constateerde Tom. 'Ik begrijp echt niet dat ze criminelen aannemen bij Van der Heijden. Die zouden er bij ons niet in komen.'

'O nee? En die jongen van Koolman dan?' wierp Carmen hem voor de voeten. 'Die heeft toch ook een strafblad vanwege een brommerdiefstal?' Ze kon het niet uitstaan dat er zo over Hendri werd gepraat. Hij had zijn straf uitgezeten. Daarmee was het voor haar klaar.

Tom keek zijn vrouw verwonderd aan. 'Koolman heeft een taakstraf gekregen en niet in de bak gezeten. Dat is een wezenlijk verschil.'

Meestal ging Carmen de discussie niet aan, maar dit keer wilde ze niet zwijgen. 'Klopt, dat is het verschil tussen net achttien jaar zijn of nog zeventien. Dat is de enige reden waarom Hendri vijf maanden cel kreeg: omdat hij achttien was! Als die knul van Koolman zo oud was geweest, had hij misschien ook wel een paar maanden kunnen gaan zitten,' hield Carmen hem voor. Ze had er een hekel aan dat mensen in hun onwetendheid allerlei dingen riepen.

'Nou ja, Van der Sanden heeft dat vrouwtje van die pomp toch in elkaar geslagen,' weerlegde Tom haar woorden. 'Dan vind ik dat hij er met een milde straf van af is gekomen.'

'Dat heeft hij helemaal niet gedaan,' riep Carmen gepikeerd. 'Hij heeft haar met geen vinger aangeraakt. Koolman heeft een meisje van de brommer getrokken en dat ding vervolgens gestolen. Dat meisje heeft daarbij haar schouder gebroken en kan die arm nooit meer normaal gebruiken. En hij komt weg met een taakstraf omdat hij nog geen achttien is.' Abrupt stond Carmen op. 'Ik zal nog wat inschenken.'

Ze holde bijna naar de keuken. Daar bleef ze een paar tellen bij het aanrecht staan. Carmen trilde over haar hele lichaam en zette de koude kraan open om haar polsen eronder te houden, in de hoop daardoor wat te kalmeren. Na een paar keer diep in- en uitademen kreeg ze zichzelf weer wat onder controle en stopte het trillen.

Het klopte wat Tom had gezegd. Ze kon geen kwaad woord horen over Hendri, zeker niet van die domme, kortzichtige opmerkingen die nergens op sloegen. Het was meer dan tien jaar geleden dat ze Hendri voor het laatst had gezien. Zeventien was ze geweest op het moment dat die overval zich afspeelde en ze verkering met hem had.

Haar ouders hadden na de veroordeling ieder contact met hem verboden. Niet dat ze zich daarover zorgen hadden hoeven maken. Hendri verdween voor vijf maanden achter de tralies en zij begon een paar weken na de rechtszaak in de stad aan een opleiding tot tandartsassistent. Door de week had ze het druk met haar studie en in het weekend had ze een drukke baan in de cafetaria in het dorp. In het begin hadden ze elkaar wel stiekem geschreven, maar ook dat was op een bepaald moment gestopt. Van Hendri had ze nooit meer iets gehoord. Tot nu.

Hij werkte hier in het dorp. Ondanks dat het zo lang geleden was, riep de gedachte aan hem warme gevoelens bij haar op. Haar jeugdliefde was hier! De jongen bij wie Carmen zichzelf had leren ontdekken. Van wie ze echt had gehouden. Ze zou hem zomaar op straat tegen kunnen komen. Wist hij dat ze nog altijd in het dorp woonde?

Hendri met zijn zwarte haren, zijn iets donkerder huidskleur en haast zwarte ogen die hij geërfd had van zijn Indonesische moeder.

Ze hadden samen op de havo in de stad gezeten. Twee jaar lang waren ze een stelletje geweest, tot de dag dat hij werd opgepakt en veroordeeld.

Ze kende die andere jongens die erbij betrokken waren geweest niet eens, en wist evenmin van hun plannen om een benzinstation te overvallen. Ook had Carmen niet geweten dat Hendri bij dat groepje hoorde. De politie had haar destijds daarover onderraagd, als vriendin van Hendri van der Sanden.

‘Car, waar blijft dat bier?’ onderbrak Tom haar gedachten. Ze draaide de kraan dicht en droogde haar handen af. Ze pakte nog twee pilsjes uit de koelkast en ging ermee naar de woonkamer.

Lily nam kleine hapjes van het appelgebak dat voor haar neus stond. ‘Lekker,’ zei ze genietend. ‘Heerlijk dat die kerels weer eens weg zijn. Wat jij?’

‘Tom is haast ieder weekend bij een ander aan het klussen. Ik weet haast niet beter,’ gaf Carmen toe.

‘Echt? Wat ongezellig voor jou. Wij zien elkaar ook veel te weinig, Car. Het is dat we WhatsApp hebben, anders spraken we elkaar vast nooit. Het komt er ook zo weinig van om eens af te spreken om gezellig te gaan shoppen. Doordeweeks hebben we allebei ons werk en in het weekend gaan Sander en ik samen nog weleens weg. Het is voor ons een meevaller dat hij net vandaag met zijn zwager naar die luchtshow is.’

‘Dan heb je het beter getroffen dan ik,’ verzuchtte Carmen. ‘Tom heeft meestal geen tijd om in het weekend iets met mij te doen. Op zaterdag klust hij en op zondag is het voetbal of we gaan de familie af.’

‘Hé, gaat het wel goed met jou?’ Lily legde haar hand op die van haar vriendin. ‘Je klinkt zo down. Ik heb je hier nog niet eerder over gehoord. Tom heeft toch altijd veel gewerkt, ook in het weekend. Dat deed hij voor jullie trouwen al. Daar is toch niets aan veranderd?’

‘Dat weet ik wel, maar ik had gehoopt dat er ook nog tijd voor ons samen zou overblijven en dat is er dus niet. Veel te weinig naar mijn zin in ieder geval. We doen haast nooit iets samen behalve eten en slapen. En voor de tv hangen als hij, bij Gods gratie, al een keer thuis is. Als ik eens voorstel om naar de bioscoop te gaan, ergens iets te gaan eten, of gewoon uit te gaan is het altijd: “ik heb geen zin”, of “ik ben kapot, ik ben de hele dag in touw, dan begrijp je toch wel dat ik moe ben en geen zin meer heb om ’s avonds nog iets te doen”,’ deed ze de stem van Tom na.

Lily lachte kort en schudde haar hoofd. ‘Mannen! Alsof jij niet een hele dag werkt en dan ’s avonds je huishouden nog hebt.’

‘Dat valt wel mee, dat is niet het meeste werk. Maar bij Tom is het echt werk en voetbal, voetbal en werk. Ik kom niet voor in dat rijtje. De laatste tijd heb ik het gevoel dat ik alleen maar goed ben voor het huishouden en de extra verdiensten die ik meebreng.’

Carmen vond het vreselijk om zo tegen haar beste vriendin over haar huwelijk te klagen, maar zo voelde het voor haar nu eenmaal. Dat wilde ze ook weleens kwijt. Ze wilde er met iemand over praten die haar begreep. Dat deed ze liever niet via WhatsApp. Stel je voor dat Tom haar berichten bekeek. ‘Het is gewoon niet leuk meer. Ik heb echt het gevoel dat ik gevangenzit. En dan dat gezeur van mijn moeder over kinderen. Sandra is zwanger, dus nu vindt ma dat wij ook maar eens aan kinderen moeten beginnen.’

‘Je meent het? Wat leuk voor Sandra. Zij is toch een paar jaar ouder dan jij? Wil Tom al kinderen?’

‘Nee, nog lang niet. En als ik heel eerlijk ben, weet ik niet of ik ze eigenlijk wel wil. Ik weet nu al dat het opvoeden helemaal op mij zal neerkomen. Tom is nooit thuis, dat verandert echt niet als we kinderen hebben.’

‘Dat kan ik me haast niet voorstellen. Je zult zien dat als jullie eenmaal kinderen hebben, hij heus zijn steentje wel zal bijdragen. En anders moet je daar toch eens met hem over praten. Het kan niet zo zijn dat Tom altijd maar kan doen wat hij wil zonder daarbij rekening met jou te houden. Praat er met hem over. Aan een goed huwelijk werk je met z’n tweeën, niet alleen.’

Het klonk redelijk wat haar vriendin zei, maar of dat ook voor hen zou opgaan, durfde Carmen toch te betwijfelen. Praten met Tom. Dat had ze zelf ook al een paar keer overwogen. Het was wel zo eerlijk. Tom had misschien niet eens in de gaten hoe zij zich voelde. Of wel, maar durfde hij er zelf niet over te beginnen. Gedroeg hij zich daarom zo vreemd? Tom was niet zo’n prater, helemaal niet waar het gevoelens betrof. Dat wist ze wel.

Ze at een poosje zwijgend van haar gebak en dronk van haar koffie. ‘Hendri werkt in het dorp,’ gooide Carmen opeens dat andere onderwerp op tafel dat haar net zo goed een groot deel van de nacht had beziggehouden.

Lily schrok zichtbaar. ‘Hendri? Nee, dat meen je niet? Heb je hem gezien?’ Ze keek haar vriendin met grote ogen aan.

Carmen schudde haar hoofd. ‘Ik hoorde het van ma. Zij heeft hem gezien bij een nieuwbouwproject in het dorp. Daar is hij aan

het werk. Dat moest ze gisteravond toch vooral in geuren en kleuren vertellen.'

'En nu? Heeft hij contact met je gezocht?'

'Nu? Niks natuurlijk. Wat had je dan gedacht? Het is tien jaar geleden, Lily. Hij is vast al eerder in het dorp geweest zonder iets van zich te laten horen. Waarom zou hij dat nu dan wel doen?' Carmen haalde haar schouders op om te laten merken dat het haar onverschillig liet. 'We zijn allebei verdergegaan met ons leven. Ik heb nooit meer iets van hem gehoord, zelfs niet toen hij pas uit de gevangenis was. Je maakt mij niet wijs dat hij opeens vergeten was waar ik woonde.'

'Jij hebt hem toch ook niet opgezocht,' hield Lily haar voor.

'Natuurlijk niet. Ik mocht niet van mijn ouders. Ik had mijn studie, mijn werk, en ging verder met mijn leven. Wat had ik anders moeten doen?'

'Smoesjes. Je had hem best op kunnen zoeken. En sinds wanneer doe jij wat je ouders willen? Daar trok je je vroeger ook niks van aan. Volgens mij ging je met Hendri terwijl je ouders hem niet goed genoeg vonden.'

Carmen wilde protesteren, maar ze wist zelf ook wel dat haar vriendin gelijk had. Haar ouders waren vooral in het begin tegen hun verkering geweest, maar naarmate het langer duurde en ze wel inzagen dat het serieus was tussen Hendri en haar, hadden ze ingebonden. Totdat hij gearresteerd werd. Op dat moment riepen ze om het hardst dat ze wel hadden geweten dat die jongen niet deugde.

'Waarom heb je hem niet opgezocht nadat hij weer vrij was?' wilde Lily weten.

'Ik denk dat ik bang was,' gaf Carmen toe. 'Bang dat hij me niet meer wilde of dat hij in de bak nog meer foute vrienden had leren kennen. Daar wilde ik niks mee te maken hebben. Zo raar is dat toch niet?'

'Misschien niet. Je was nog jong en gemakkelijk te beïnvloeden door andere mensen.' Lily boog zich iets over de tafel heen en keek haar vriendin onderzoekend aan. 'Doet het je iets? Te horen dat hij in het dorp aan het werk is.'

Carmen veegde met haar vinger de laatste kruimels van het gebak bij elkaar en keek Lily niet aan. Vannacht was er van alles door haar heen gegaan. Ook de vraag: wat als? Als hij contact zocht of ze hem tegenkwam. Als ze elkaar wel waren blijven zien, hoe zou haar leven er dan hebben uitgezien? Of wilde Hendri haar niet meer nadat hij was vrijgekomen? Hij had haar niet meer opgezocht, maar zij hem evenmin. Wat voor redenen ze daar ook voor aanvoerde: ze had naar hem kunnen gaan. Ze wist waar hij woonde en had geweten wanneer hij vrijkwam.

‘Ik denk het niet. Ik ben toch met Tom getrouwd.’

‘Ja, je bent met Tom getrouwd, maar stel dat je niet getrouwd was, zou je hem dan nog willen zien?’ Lily’s ogen begonnen te schitteren. Ze rook vast een romantisch avontuur. ‘Kom op, Car, je maakt mij niet wijs dat je daar nooit eens over na hebt gedacht. Zeker nu je weet dat hij in het dorp werkt. Zou je contact met hem zoeken als je niet getrouwd was?’

‘Doe niet zo raar,’ viel Carmen uit. ‘Het is toch onzinnig om daarover na te denken? Ik ben wél getrouwd, en hij waarschijnlijk ook.’

‘Maar als hij nou niet getrouwd is en hij benadert jou? Hoe moeilijk kan het voor hem zijn om erachter te komen of jij hier nog woont of werkt?’

Carmen schudde haar hoofd. ‘Nee, niet na al die tijd. Als hij dat per se had gewild, had hij dat jaren geleden al kunnen doen. Het is niet dat hij tien jaar in de gevangenis heeft gezeten, dat waren maar vijf maanden.’

‘Waar heeft hij dan al die tijd uitgehangen? Het lijkt mij vrij normaal dat hij je wilde opzoeken nadat zijn tijd erop zat. Dat heeft hij toch niet gedaan? Hij had het toch niet uitgemaakt terwijl hij in de gevangenis zat?’

‘Dat weet ik echt niet meer. Ik hoorde na een poosje niets meer van hem. Hij beantwoordde mijn brieven niet eens,’ gaf Carmen toe. En dat had pijn gedaan. Wekenlang had ze gehoopt dat hij iets van zich zou laten horen of dat hij opeens voor haar neus zou staan na zijn vrijlating. Wat waren vijf maanden nu eenmaal? Ze was hem echt nog niet vergeten na die tijd, had geen nieuw

vriendje en had nog altijd verdriet over wat er was gebeurd. Oké, van haar ouders mocht ze niet meer met hem omgaan, maar wisten zij veel wat ze deed als ze in de stad was? Als hij had gewild, zou hij haar zo hebben kunnen vinden.

Blijkbaar had hij dat niet gewild. Tot die conclusie was ze uiteindelijk gekomen. In het begin van zijn straf hadden ze elkaar geschreven, maar na een poosje was hij daarmee gestopt. De reden daarvan kende ze niet. En zij was te bang geweest om hem op te zoeken. Carmen durfde destijds niet eens naar zijn ouders te bellen uit angst dat zij haar de schuld zouden geven van zijn misstap.

Uiteindelijk had ze het een plaatsje kunnen geven en was ze verdergegaan met haar leven. Ze had nog een paar keer een vriendje gehad totdat ze Tom vijf jaar geleden tegen het lijf was gelopen, hier in het dorp. Ze werkte net een jaar als tandartsassistente bij Bertens toen Tom daar opeens binnen kwam wandelen. Die grote, blonde kerel had meteen een praatje met haar aangeknoopt en gevraagd wat ze die avond deed. Van het een kwam het ander en een jaar later waren ze getrouwd.

‘Car, hallo, ben je er nog? Op welke planeet zit je?’ onderbrak Lily haar gedachten.

‘Sorry.’ Ze grijnsde. ‘Ver weg in ieder geval.’

Haar vriendin keek haar onderzoekend aan. ‘Weet je, ik heb me altijd afgevraagd waarom je eigenlijk met Tom bent getrouwd. Hij is zo anders dan jij. Jullie passen voor mijn gevoel totaal niet bij elkaar. Niets ten nadele van Tom, maar zo zie ik het nu eenmaal.’

Carmen keek verbaasd op. Hier had ze haar vriendin nog niet eerder over gehoord. Meende ze dat nou? ‘Vind je dat? Nou, dank je wel. Misschien zijn we inderdaad elkaars tegenpolen, maar toevallig ben ik met hem getrouwd omdat ik van hem houd.’

‘Echt? Of omdat je het thuis wel gezien had?’ ging Lily toch nog verder.

‘Doe niet zo belachelijk!’ stoof Carmen op. ‘Natuurlijk niet. Wat een onzin! Daarom hoefde ik heus niet met Tom te trouwen. Als ik van mijn ouders verlost wilde zijn, had ik net zo goed een

appartement in de stad kunnen zoeken.'

'Hmm, dat zal dan wel. Sorry dat ik het zei.' Lily dronk zwijgend haar koffie op.

De gezellige en vertrouwelijke sfeer was verdwenen. Dat voelden ze blijkbaar allebei. Na het koffiedrinken reden ze met hun inkopen terug naar huis zonder verder nog iets af te spreken.

Hoe hou je je staande als om je heen alles instort?

Als een oude jeugdliefde van Carmen opeens weer verschijnt in het dorp, zet dat haar leven behoorlijk op z'n kop. De bemoeienissen van haar moeder maken alles nog een stukje erger. Carmen merkt in haar omgeving hoe ver die zogenaamd goede bedoelingen gaan. Als ze zelfs haar baan hierdoor kwijt dreigt te raken, beseffen Carmen en haar man dat het zo niet langer kan.

José Vriens is de auteur van vele moderne romans. Ze weet als geen ander dat de veerkracht van een mens te laten zien, juist omdat ze haar personages plaatst in moeilijke omstandigheden. Van José Vriens verschenen eerder onder meer *Het huis aan de overkant* en *Getekend*.

Z&K

ISBN 978 94 0191 103 0 NUR 344

9 789401 911030

www.zomerenkeuning.nl